

Ernstig Grappige Griezelverhalen

JZERSTERKE VERHALEN

De Lachende Zaag

Van Tosca Menten Jozua Douglas Manon Sikkkel

Illustraties
Katrien Holland

9

De wrat

Mijn opa koopt wratten. Hij heeft er al drie van mij gekocht. Dan geeft hij mij tien cent (dat noemt hij een dubbeltje), en daarna gaat mijn wrat weg en komt die bij opa op precies dezelfde plek tevoorschijn. En na precies 48 uur gaat hij dan bij opa ook weer weg.

‘Maar eigenlijk kan dat niet, hè opa,’ zei ik na de derde keer.

‘Natuurlijk wel. Ik ben een wrattentovenaar,’ zei opa. ‘Als ik ze eenmaal heb, eet mijn sterke lijf ze met huid en haar op. Of denk je dat dat toeval is?’

‘Natuurlijk niet,’ giechelde ik. ‘En ik ben een heks.’

‘O ja? Ik zie je anders nooit vliegen,’ zei opa.

‘Omdat ik hoogtevrees heb,’ zei ik.

Zo ging dat met opa en mij. We fantaseerden erop los, en daarom konden we altijd lachen en logeerde ik zo graag bij hem.

Ondertussen wist ik natuurlijk zeker dat dat van die wrat-

ten wél toeval was. Tot afgelopen weekend. Op vrijdag kocht opa een wrat van een vreemde mevrouw. En toen gebeurde er iets idioots.

Ik zou het hele weekend bij opa logeren, en we gingen eieren en melk halen voor pannenkoeken. Daarna wilde opa nog even naar de apotheek voor vitaminepillen om zijn toverlijf sterk te houden.

Vóór ons was een mevrouw. Die had knaloranje haar en een wrat. Daar kwam ze zelf voor halen, hoorden we haar zeggen. Voor die wrat, bedoel ik.

De apotheker ging het klaarmaken, en terwijl we wachtten, begon opa tegen de mevrouw op te scheppen. ‘Dus u wilt uw wrat kwijt? Dat is ook toevallig. Ik koop wratten,’ zei hij met glimoogjes.

‘Kopen?’ De mevrouw moest lachen.

‘Voor een dubbeltje,’ zei opa. ‘Vraag maar aan mijn kleindochter. Dat is zij, Simone.’ Hij wees op mij. ‘Ik wil die van u best kopen, hoor. Dan bent u hem kwijt.’

‘Kan je opa dat, Simone?’ vroeg de mevrouw.

‘Ja,’ zei ik trots. ‘Dan verhuizen ze onzichtbaar door de lucht naar opa. Opa houdt ze even en daarna gaan ze bij hem ook weer weg. Mijn opa is eigenlijk een tovenaar. Niet zo’n goeie, hoor, want verder kan hij niks. Maar dit kan hij wel.’

‘Wat knap. Maar die van mij wil je opa vast niet,’ grinnikte de mevrouw. ‘Het is een rare. Hij lijkt op een ontstoken waterwrat, zegt de dokter. En jullie weten niet waar hij zit.’

‘Maakt mij niet uit,’ pochte opa. ‘Mijn sterke lijf vernietigt alles in 48 uur. Nou? Het aanbod staat nog steeds.’

De mevrouw aarzelde. ‘Goed dan. U mag hem gratis van me kopen,’ zei ze.

‘Nee, voor een dubbeltje, anders werkt het niet,’ zei opa streng, en hij pakte tien cent. ‘Alstublieft.’

Ze nam het muntje aan. ‘Dank u wel. En alstublieft. Hier is mijn wrat.’

En toen had opa dus zogenaamd de rare, ontstoken water-wrat gekocht. De mevrouw geloofde er natuurlijk niks van, want ze nam wel dat zalfje mee. ‘Voor de zekerheid,’ zei ze met een knipoog. En ze liep naar de deur.

‘Wacht even. Waar zit uw wrat dan?’ vroeg ik vlug.

Ze keek om zich heen en fluisterde: ‘Op mijn bil.’ Toen was ze weg.

Met de boodschappen en opa’s vitaminepillen wandelden opa en ik naar huis.

‘Mooi, hè Simone. Ik heb vandaag weer een goede daad verricht,’ zei opa trots.

‘Ja. Maar straks kan u niet meer zitten,’ zei ik voor de grap.

Opa pakte limonade en koekjes en we gingen een potje kaarten.

En toen was de wrat er dus al. Echt, zo snel.

Opa schoof een beetje heen en weer op zijn stoel. ‘Ik voel hem,’ zei hij.

‘Dat kan niet,’ giechelde ik.

Opa wreef over zijn bil. ‘Maar er zit wel iets.’

Ik moest harder lachen, want ik wist zeker dat hij me zat te foppen.

Maar hij bleef maar schuiven en hij stond de hele tijd op om te verzitten. ‘Wil jij eens kijken?’ vroeg hij.

‘Kijken? Naar uw bil?’ Ik geloofde opa nog steeds niet. Straks keek ik naar zijn bil en liet hij een wind.

Maar opa nam me niet in de maling, en hij liet ook geen

wind. Hij liet zijn broek een stukje zakken en ik zag het direct: midden op zijn bil zat een soort wrat. Hij was half doorzichtig en leek op een uitpuilend blaartje.

‘Hij zit er echt!’ zei ik ongelovig, en ik wist niet of ik nou moest schrikken of niet. ‘Is dat die van die mevrouw?’

‘Je weet toch dat ik dat kan?’ deed opa beledigd. ‘Ik koop die van jou ook altijd.’

‘Maar dat is toch een grap?’ Ik schudde verward mijn hoofd. Wratten kopen kon helemaal niet. Maar dit was wel heel toevallig. Kon opa het dan toch?

‘Hij is best groot,’ zei ik ongerust.

‘Dat voel ik,’ zei opa. ‘Nou ja. Dan wachten we wel af. Mijn lijf ruimt hem wel op.’

Hij ging weer zitten, maar bleef heen en weer schuiven. En hij trok gekke bekken alsof hij jeuk had.

‘Kijk nog eens?’ vroeg hij een halfuurtje later.

Dat deed ik en ik schrok me rot. ‘Hij is zo groot als een pruim, opa,’ zei ik bezorgd. ‘Hij staat helemaal strak. En hij heeft een rode rand. Huh?’ Ik keek nog eens goed en kon het niet geloven. ‘Er zitten oranje haartjes op!’

‘Oranje haartjes?’ Opa voelde weer. ‘Ik kan hem gewoon indeuken. Is het wel een wrat?’

‘Hoezo? Kunt u ook andere dingen kopen dan?’

‘Ja, sperziebonen,’ zei opa. ‘En nieuwe sokken. Maar geen narigheid, dacht ik. Stel je voor dat ik per ongeluk rotte kiezen koop. Of een blindedarmontsteking.’ Hij maakte er maar weer een grapje van. Maar ik vond het plotseling griezelig.

‘Echte wratten worden nooit zo groot,’ zei ik ongerust.

‘Rare waterwratten kennelijk wel. En wat kan het anders zijn?’ vroeg opa.

Dat was een goeie vraag. ‘Misschien bent u geprikt door een beest. Of u bent ergens op gaan zitten waar u allergisch voor bent,’ verzon ik.

‘Het is die wrat, Simone,’ zei opa. ‘Die oranje haren had zij ook.’

‘Oke, het is die wrat,’ gaf ik toe. ‘Maar die is dan geïrriteerd door dat schuiven over die stoel. Kan dat?’

‘Een rare, boze, geïrriteerde waterwrat.’ Opa zat er nog steeds niet echt mee. ‘Ik neem wel een extra vitaminepilletje en blijf wel staan. Hij gaat toch binnen 48 uur weg, en daar is er al één van om.’ Hij deed een joggingbroek aan en ging gewoon pannenkoeken bakken.

Ik dekte de tafel en zag dat we geen stroop hadden.

‘Haal jij dat dan maar,’ zei opa.

Ik keek naar de pruim in opa’s broek, pakte de portemonnee en haalde stroop.

Toen ik terugkwam, waren de pannenkoeken klaar. Opa ging niet meer zitten en at staand. Daarna gingen we een film kijken en opa ging op zijn zij op de bank liggen. Ik werd daar echt zenuwachtig van, dat was toch niet normaal?

‘U had hem niet moeten kopen,’ zei ik. ‘U kunt niet eens meer zitten.’

‘Dat gaat vanzelf weer over,’ zei opa geruststellend, maar daar geloofde ik niks van.

Voordat ik naar bed moest, wilde ik nog een keer kijken. De wrat was inmiddels zo groot als een appel. ‘Het is echt een reus,’ zei ik. ‘Zou die mevrouw dat ook hebben gehad?’

‘Dan zal ze nu wel blij zijn,’ zei opa.

Dat was ik met hem eens. Maar opa zelf dan?

Hij bracht me naar bed en vertelde me staand een verhaaltje. Toen hij weg was, viel ik maar moeilijk in slaap.

De volgende morgen was ik de wrat vergeten en ik huppelde opgewekt de keuken in. Op de drempel bleef ik abrupt staan. Opa zat in een bloemetjesjurk op een skippybal met oranje haren aan tafel, en las de krant.

Het duurde even voordat ik snapte dat opa niet op een skippybal zat, maar op de wrat.

‘Goedemorgen, Simone,’ zei opa.

‘Wat is dat?’ bracht ik uit.

‘Een oude jurk van oma,’ zei opa. ‘Een broek lukt nu even niet.’

‘Nee, ik bedoel dat! Waar u op zit. Is dat die... wrat?’

‘Ja,’ zei opa. ‘Hij groeit maar door. Het is echt een rare. Volgens mij zit er ook lucht in. Het lijkt wel of ik hem stiekem oppomp.’

Voorzichtig kwam ik dichterbij en nog voorzichtiger voelde ik aan het ding. De wrat voelde als een warme strandbal. ‘Doet het zeer?’ vroeg ik vol afschuw.

‘Nee. Het zit wel lekker zacht.’

‘Lekker zacht? U moet naar de dokter! Zal ik de telefoon halen?’

‘Nee, Simone,’ zei opa. ‘Het is weekend. De dokter is er alleen voor spoedgevallen, niet voor een wratje. Hij ziet me aankomen.’

‘Maar dit is toch geen wrátje?’

‘Hij is inderdaad een beetje groot,’ zei opa sussend. ‘Maar mijn sterke lijf ruimt dit zelf op. Altijd precies na 48 uur. En we zijn al 15 uur verder.’

Ik ging zitten, maar ik had ineens geen honger meer. Opa wel. Die at wel twaalf boterhammen met twaalf eieren. Daarna skippybalde hij naar de kraan en waste zijn handen.

‘Opa, u kunt niet eens meer lopen,’ zei ik bang.

‘Zo gaat het ook,’ zei opa, en hij hobbelde naar de handdoek. ‘We wachten tot die 48 uur voorbij zijn. Dat is morgenmiddag. Tot die tijd help jij mij met de dingen die ik niet kan, oké? Haal jij even Mens-erger-je-niet.’

Ik zei niks. Opa was gek geworden. Ik deed of ik Mens-erger-je-niet ging halen en rende naar de telefoon in de kamer.

Gelukkig nam mama direct op. ‘Mama, er is iets gebeurd. Opa heeft gisteren een wrat gekocht, van een mevrouw in een winkel. Hij zit op zijn bil. Hij is echt van haar, want er zitten oranje haren op. Die had zij ook. Maar hij groeit. Hij

is al zo groot als een skippybal. Hij wipt erop door de keuken. Maar hij wil niet naar de dokter.'

Mama schoot in de lach. 'Op zijn bil? Dus hij heeft nu drie billen? Hahaha.'

'Het is echt waar, mama. Hij zit er gewoon op. In een bloemetjesjurk. Ik ben bang dat dat ding ontploft.'

Toen moest ze nog harder lachen. 'Volgens mij hebben jullie het erg gezellig daar,' giechelde ze. 'En gaan jullie vanmiddag nog vliegen op zijn bezem?'

'Nee! Geloof me nou. Kom anders kijken,' zei ik.

'Daar trap ik niet in,' zei mama. 'Ik kom je morgen halen, en als hij er dan nog zit, zie ik hem wel. Dag, lieve Simone, veel plezier en de groeten aan opa!'

Ze hing op en ik keek naar de telefoon. Dat had je er nou van als je altijd grapjes maakte. Dan geloofde niemand je meer. Moest ik de buurvrouw halen?

Ik pakte Mens-erger-je-niet en liep weer naar de keuken.

Opa zat weer op zijn wrat aan tafel.

'Dit is niet gezond, hoor,' zei ik. 'U moet naar een dokter.'

'Nee, joh, volgens mij wordt hij alweer kleiner.'

'Bent u bang voor de dokter?'